

ELŐSZÓ

„Dicsérni jöttünk Tamást, nem temetni.”

Drága és egyre drágább barátaim!

Azért gyűltünk össze, hogy elbúcsúzzunk attól a hasonlíthatatlanul és hihetetlenül pompás, fenséges, hűséges és odaadó társunktól és uralkodónktól, akit a borzalom tőlünk elragadott, és egyben örvendezzünk, amiért, egyetlenként, még életében utcát, fűdőt és dombot is neveztek el róla lakóhelyén, az úgynevezett fővárosban.

Tamás, Király Tamás, a barátunk azt üzeni, hogy jól van.

Nem így képzelte, de jól van.

Vak végzet képében zuhant rá a halál.

7

De már jól van.

*Mulat azon, hogy a mellőzés évei után hirtelen újra ő lett a divatkirály.
A divatcsászár. A divatpápa. A divatguru. Ugyan már!*

*Tamásnak köze nem volt a divathoz, hacsak nem az,
hogy ő volt a divat, amiből folyton kiment. Most se tett mást.*

*Mese nincs. Ő volt a legnagyobb ott, ahol a dresscode számmisztikává
lényegül. Eszembe jut a berlini bemutató, ahová a világ nyolc
legnagyobb avantgárd tervezőjét hívták meg, és tisztán hallom újra azt
a Vivienne Westwoodot és Isey Miyakét is lesöprő üdvrivalgást,
ami a kollekciónak fogadta.*

*Látom a babák és az állatok szent, elátkozott álmait
a Petőfi Csarnok hatalmas szabadtéri színpadán,
ahol a boldogtalan is boldog volt, ha a modellje lehetett.*

*Látom őt otthon, ahogy pezsgőt bont, és lázasan belemesél minket az új
teendőkbe. Látom, ahogy kisollóval szabja ki a mámor geometriáját.*

*Elegáns és pikáns halált hordott neki össze a nyálcsorgatóan
ostoba sajtó. Igazából brutálisan kíméletlen, és mégis magasztos
halált kapott. Mitológiai-kultikus vak végzetet. Az értelem nélküli gyilkos,
aki menekülésként csak annyit mondott Farkaslyukon lakó családjának,
hogy hülyeséget csinált, jószerevével vak volt. Ez vértette fel őt a szépség
ellen, ami áldozatának fegyvere és pajzsa lehetett volna.*

*Aki meg bírja tenni, mondjon érte, ezért a szerencsétlen,
szépségtől soha nem érintett gyilkosért egy imát.*

*Aki meg bírja tenni, mondjon egy másikat, egy szebbet
Tamás Királyunkért, aki – még egyszer – azt üzeni, hogy jól van.*

*Ugyanazzal a lázas szeretettel szeret minket, mint amivel köztünk
jártában szeretett, és elvárja, hogy mi is élő szeretettel szeressük őt viszont.*

*Igazából persze azt kéri, tegyük meg érte, hogy szépek leszünk,
táncolunk, nevetve siratjuk. Szépnek lenni kötelesség
– szokta volt mondani. Beauty is the duty.*

*És kéri, hogy ne hagyjuk egyedül a fiát, akit királyfiként szeretett.
És hogy vigyázzunk magunkra és egymásra, ami mostanában
nem is olyan könnyű.*

*Siratjuk barátunkat, az élet gyönyörű és csodálatos királyát,
aki a maga szabad ura volt. Legyen neki könnyű a menny,
Adassék neki szabadulás, adassék neki feloldozás.*

*Adassék nekünk egy végső érintés, amíg utolsó útjára kísérjük
– persze nem őt, csak a hamvait.*

Csak azt, ami a formából maradt.

Isten veled, drága, örök barátom.”